

JOSEP COLL tocà amb la Cobla "Barcelona" per espai de més de 18 anys. El veiem en plena actuació al costat del seu germà Baldiri.

no era pas ple d'emfatisme, com el de tants i tants "divos", sinó discret, sempre acurat i correctíssim. Això a casa nostra em sembla un fet molt important, car estem habituats a tota mena de grans expansions, siguin de la mena que vulguin.

Més que l'home, m'impressionà sempre —ho dic sincerament— el so de la seva tenora. No puc pas parlar de les seves execucions amb tenora normal. N'hi ha que diuen que el seu so perdé qualitat en adoptar la tenora metàl·lica l'any 1931, construïda per ell mateix, sota la supervisió del vell Serra (llavors director de la cobla "Barcelona") i de Luís Millet, director de l'"Orfeó Català".

L'accent de la tenora metàl·lica de Josep Coll era més aviat pastós, dens i força enyoradís. No tenia la natural força incisiva de la tenora de fusta, emperò semblava acaronar més intensament les notes, gairebé es pot dir que les endolcia.